

Arrest

nr. 310 486 van 25 juli 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2024.

Gelet op de beschikking van 30 april 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 mei 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die in het verzoekschrift verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 13 september 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precarie situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zouden verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Verzoekende partij is een gezonde tweeëndertigjarige man die in Iran tot het derde middelbaar naar school gegaan is. Er wordt niet betwist dat aan verzoekende partij in Griekenland op 3 december 2021 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Echter blijkt uit het administratief dossier dat haar verblijfsvergunning vervallen is sinds 4 januari 2024 (administratief dossier, map documenten, stuk 1 en Verklaring DVZ, vraag 24).

Uit de door beide partijen verstrekte informatie blijkt dat de hernieuwing en/of de verlenging van een ADET van begunstigten van een internationale beschermingsstatus die vanuit een andere lidstaat van de Europese Unie naar Griekenland terugkeren uiterst moeilijk is en enkele maanden of zelfs meer dan een jaar kan duren. Als de ADET vervalt, wordt de AFM automatisch gedeactiveerd waardoor een risico ontstaat dat een individu bepaalde rechten verliest, zoals uitkeringen verbonden aan tewerkstelling dan wel werkloosheid.

Het al dan niet hebben van een geldige ADET is dus een belangrijke factor voor de beoordeling van het risico voor begunstigten van een internationale beschermingsstatus in Griekenland om dakloos te worden of om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht te komen. Het ontbreken ervan dient in aanmerking te worden genomen bij een toekomstgerichte beoordeling van de te verwachten levensomstandigheden van verzoekende partij als persoon die internationale bescherming geniet bij terugkeer naar Griekenland. Tevens blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier zeer duidelijk dat de situatie voor statushouders in Griekenland dermate precair is dat het voor een begunstigde van internationale bescherming wiens ADET is vervallen, naast een zekere mate van zelfredzaamheid en de afwezigheid van bijzondere kwetsbaarheden, ook noodzakelijk is dat hij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van zijn Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee hij na zijn terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen wat betreft de toegang tot de gezondheidszorg, de arbeidsmarkt, de sociale bijstand en de huisvesting.

Er moet bijgevolg worden nagegaan of verzoekende partij beschikt over middelen, een netwerk of andere ondersteuning om, in afwachting van de verlenging van haar Griekse verblijfsdocumenten, het hoofd te kunnen bieden aan de moeilijkheden waarmee zij na haar terugkeer naar Griekenland tijdens deze wachtperiode te maken kan krijgen.

De verblijfsvergunning van verzoekende partij is nog maar zeer recent, op 4 januari 2024 vervallen. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij momenteel bij haar broer en zus in België verblijft en dat haar broer haar vliegtuigticket van Griekenland naar België betaald heeft (NPO, p. 16). Hieruit kan afgeleid worden dat zij kan rekenen op ondersteuning van haar familie. Verzoekende partij toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland geen beroep meer zou kunnen doen op de financiële ondersteuning van haar familie om de periode tussen het aanvragen en het effectief ontvangen van een nieuw verblijfsdocument te overbruggen.

Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Er kan van verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit de gedragingen van verzoekende partij blijkt vooreerst dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen. Zij vertrok ongeveer twee maanden na het ontvangen van haar status al uit Griekenland. Haar verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland was aldus zeer kortstondig. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dergelijk kort verblijf conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij erin slaagde om, nadat zij het opvangcentrum verlaten had, met anderen een huis te huren op Kos alsook om 2 nachten in een hotel door te brengen in Athene wat getuigt van een zekere zelfredzaamheid (NPO, p. 14-15). Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts zeer beperkte stappen ondernomen heeft om werk te zoeken in Griekenland aangezien zij slechts bij één of twee restaurants langsgegaan is (NPO, p. 15). Dat verzoekende partij eenmalig contact opgenomen heeft met de Griekse overheid om hulp te vragen, volstaat niet om aan te tonen dat de Griekse overheden op structurele wijze tekortkomen. Bovendien dient er opnieuw benadrukt te worden dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij geduld uitoefent vooraleer conclusies te trekken. Verzoekende partij vertrok echter vrijwel meteen na het verkrijgen van haar documenten. Verzoekende partij toont aldus niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (gewees) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe

om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoonst. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekende partij verklaart bovendien expliciet dat België reeds sinds Turkije haar bestemming was en dat de voornaamste reden voor haar vertrek uit Griekenland is dat haar familie zich hier in België bevindt (NPO, p. 16 en 18). Ze verklaart expliciet bij een terugkeer naar Griekenland geen vervolging te vrezen (NPO, p. 19). Zij stelt enkel op algemene wijze diefstal van haar papieren te vrezen alsook teruggestuurd te worden naar Turkije, maar concretiseert dit op geen enkele wijze. Hieruit kan niet afgeleid worden dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

Een algemene verwijzing, zoals in het verzoekschrift waarbij dienaangaande naar algemene landeninformatie wordt verwezen, naar de moeilijke (levens)omstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming in Griekenland, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij in gebreke blijft. Door in het verzoekschrift louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen, maakt verzoekende partij dit niet aannemelijk.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoonst dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

De verwijzing naar internationale rechtspraak alsook naar rechtspraak van de Nederlandse Raad van State en voorgaande arresten van de Raad zelf, is evenmin van die aard dat zij afbreuk kan doen aan het voorgaande. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Griekenland gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van de zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. Voormelde analyse van de situatie in Griekenland is gesteund op de informatie zoals aangebracht door beide partijen.

5. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 30 mei 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1521 legt de eed af en tolkt Farsi

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. Adv VzP is het niet eens met de beschikking.

VzP heeft een bijzondere voorgeschiedenis: haar ouders zijn Afghanistan lang geleden ontvlucht naar Iran, ze zijn er toentertijd gehuwd, VzP is geboren in Iran. Dit maakt dat VzP een initieel verminderde weerbaarheid heeft. Bovendien is hun gezin opgesplitst: een broer en haar moeder zijn erkend in België, terwijl zij en nog een andere broer in Griekenland zijn terechtgekomen. Haar broers VIB hier in België, die mee naar België gekomen is vanuit Griekenland, is intussen in beroep verworpen.

De familie is de zeer moeilijke ontheemden-situatie in Iran ontvlucht, ze zijn van Hazara-etnie en aldus was het moeilijk om enig sociaal netwerk te ontwikkelen. De analyse in de beschikking dat zij een gezonde 32-jarige man is die opgeleid werd in Iran waardoor zij geen problemen zal ondervinden bij terugkeer naar Griekenland, is onterecht: ze heeft er geen steun, noch onderdak noch kan ze er de taal aanleren... Dit heeft ze ook verklaard bij het CGVS, net als ze er over haar bijzondere fragiliteit, nl. ze is depressief, heeft verteld. Ze vraagt de beslissing terug te draaien en toch bescherming te verlenen. De verzoekende partij verwijst naar het betoog van de advocaat.”

5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter zitting, door zich tot voormelde argumentatie te beperken, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 26 maart 2024.

Waar verzoekende partij naar haar bijzondere familiale voorgeschiedenis verwijst, hoe betreurenswaardig deze gebeurtenissen ook zijn, dient opgemerkt dat zij hiermee geenszins aantoonde dat zij bij terugkeer naar Griekenland als begunstigde van internationale bescherming haar rechten niet kan laten gelden. Er wordt immers niet betwist dat aan verzoekende partij in Griekenland de vluchtelingenstatus werd toegekend die nog steeds actueel is. Evenmin zijn de aangehaalde elementen van aard om afbreuk te doen aan de gronden van de hoger geciteerde beschikking. Het loutere feit dat de broer en de moeder van verzoekende partij erkend zijn in België heeft echter géénszins automatisch tot gevolg dat de bevoegde Belgische instanties ertoe gehouden zijn om verzoekende partij een internationale beschermingsstatus te verlenen. Elk verzoek om internationale bescherming dient integraal op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoekende partij evenals de specifieke gegevens eigen aan het dossier op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming, in het bijzonder het gegeven dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie maar niet aantoonde dat deze bescherming die haar verleend werd niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Verzoekers betoog omtrent de moeilijke ontheemden-situatie in Iran waarbij wordt benadrukt dat zij en haar familie van Hazara-etnie zijn en dat het aldus moeilijk was om enig sociaal netwerk te ontwikkelen is niet dienstig aangezien deze elementen geen betrekking hebben op de situatie van begunstigten van internationale bescherming in Griekenland zoals verzoekende partij *in casu*.

Waar verzoekende partij stelt dat zij in Griekenland geen steun kan genieten, noch onderdak, noch er de taal kan aanleren, gaat zij voorbij aan de gronden van voormelde beschikking waarin wordt geoordeeld dat *“Uit de gedragingen van verzoekende partij blijkt vooreerst dat zij klaarblijkelijk niet de intentie had om een leven in Griekenland op te bouwen. Zij vertrok ongeveer twee maanden na het ontvangen van haar status al uit Griekenland. Haar verblijf als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland was aldus zeer kortstondig. Het is voor verzoekende partij niet mogelijk om op basis van dergelijk kort verblijf conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, medische zorgen of het aanbieden van taalcursussen in Griekenland. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij erin slaagde om, nadat zij het opvangcentrum verlaten had, met anderen een huis te huren op Kos alsook om 2 nachten in een*

hotel door te brengen in Athene wat getuigt van een zekere zelfredzaamheid (NPO, p. 14-15). Uit haar verklaringen blijkt ook dat zij slechts zeer beperkte stappen ondernomen heeft om werk te zoeken in Griekenland aangezien zij slechts bij één of twee restaurants langsgegaan is (NPO, p. 15). Dat verzoekende partij eenmalig contact opgenomen heeft met de Griekse overheid om hulp te vragen, volstaat niet om aan te tonen dat de Griekse overheden op structurele wijze tekortkomen. Bovendien dient er opnieuw benadrukt te worden dat van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij geduld uitoefent vooraleer conclusies te trekken. Verzoekende partij vertrok echter vrijwel meteen na het verkrijgen van haar documenten. Verzoekende partij toont aldus niet op afdoende wijze aan dat zij niet in de mogelijkheid zou zijn (geweest) om tewerkstelling of huisvesting te kunnen krijgen in Griekenland. Het komt in dit verband bovendien haar toe om de middelen die het recht en haar status in Griekenland hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantoon. Zij toont niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Verzoekende partij verklaart bovendien expliciet dat België reeds sinds Turkije haar bestemming was en dat de voornaamste reden voor haar vertrek uit Griekenland is dat haar familie zich hier in België bevindt (NPO, p. 16 en 18). Ze verklaart expliciet bij een terugkeer naar Griekenland geen vervolging te vrezen (NPO, p. 19). Zij stelt enkel op algemene wijze diefstal van haar papieren te vrezen alsook teruggestuurd te worden naar Turkije, maar concretiseert dit op geen enkele wijze. Hieruit kan niet afgeleid worden dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.”

Verzoekende partij gaat ter terechtzitting geheel niet in op voorgaande bevindingen, maar laat deze volledig ongemoeid. Het doel van een vraag tot horen is evenwel om concreet uiteen te zetten waarmee en waarom men het niet eens is met de inhoud van de beschikking op grond van artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet. Door ter terechtzitting louter, zonder meer, eerdere elementen en argumenten te herhalen zonder echter ook maar enigszins concreet in te gaan op hetgeen hierover werd geoordeeld in de beschikking van 26 maart 2024, laat staan concrete en valabele argumenten tegen die beoordeling in te brengen, werpt verzoekende partij geen ander licht op de grond van voormelde beschikking.

Waar verzoekende partij naar haar bijzondere fragiliteit verwijst en stelt dat zij depressief is, laat zij na geobjectiveerde (medische) stavingstukken aan te reiken die een bijzondere kwetsbaarheid aantonen waardoor zij zich in Griekenland niet staande zou kunnen houden. Met dergelijk algemeen en herhalend betoog, zoals de verzoekende partij voert ter terechtzitting, slaagt zij er dan ook niet in concrete argumenten te formuleren die de gronden van voormelde beschikking in een ander daglicht stellen.

6. Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van haar niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat zij zich beroept op de beschermingsstatus die haar in Griekenland reeds werd toegekend.

7. Het vermoeden dat de grondrechten van verzoekende partij als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de individuele situatie van verzoekende partij verhinderen.

Aangezien aan verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Griekenland die als toereikend wordt beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan de verzoekende partij toegekende bescherming in Griekenland effectief is, wordt ontkracht. Verzoekende partij blijft op dit punt in gebreke.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS